

Правова виникнувши разом з появою феномену державності у контексті антропосоціогенезу кілька тисячоліть тому долучилася до змістовного спектру людського антиципації, утворивши при цьому ціле віяло свої різновидів та рівнів. Кожна особистість як суб'єкт суспільних правовідносин свідомо чи підсвідомо антиципувала свої актуальні та потенційні вчинки на тлі правового поля суспільства незалежно від того настільки вона згодна чи не згодна з законами держави. При цьому увесь цей час впливовість держави та права неухильно нарощувалася і лише на межі ХХ та ХХІ століть тенденція змінилася на зворотну. Процеси глобалізації швидко, з одного боку, обмежують функціональний спектр інституту держави, фактично, позбавивши його статусу верховного суверена, а з другого, заміщуючи все більшою мірою ієрархічне структурування суспільних відносин мережевим. Відповідно дееволюціонує і правове антиципування, стаючи все більш релятивним. При цьому повернення до виключно морального антиципування, яке спочатку передувало правовому, а потім доповнювало його, те ж не видається перспективним, принаймні, у попередньо напрацьованих історичних варіантах, а пошук нового поки що стоїть і буде створений на футурологічній рівня нинішньої правової антиципації.

ЗАБЕЗПЕЧУВАЛЬНИЙ НАКАЗ У ПРАКТИЦІ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

Мілова Т. М.

Змінами до чинного законодавства протягом 2016–2018 років запроваджено цілий ряд заходів спрямованих на посилення авторитету Конституційного Суду України, закріплення юридичної сили актів органу конституційної юрисдикції та встановлення відповідальності посадових осіб за їх невиконання.

Відповідно до положень ч. 2 ст. 147 Конституції України актами Конституційного Суду України є рішення та висновки. Закон України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року у ст. 83 вказує також на такі акти як ухвали та забезпечувальні накази. Крім того з питань, не пов'язаних із конституційним провадженням, Конституційний Суд України ухвалює постанови.

Окрему увагу заслуговує висвітлення особливостей саме забезпечувального наказу (виконавчого документа), який вперше запроваджено у практику конституційного правосуддя у контексті функціонування інституту конституційної скарги. Так, особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України має право на подання конституційної скарги до органу конституційної юрисдикції. Запровадження та функціонування інституту конституційної скарги в Україні має свої особливості та проблемні аспекти. Зауважимо, що підставою для забезпечення конституційної скарги є